

βλακεία

βλακεία, η, ουσ. [*<αρχ. βλακεία*]. **1.** η ιδιότητα του βλάκα: «η βλακεία του δεν περιγράφεται! || μήπως περίμενες να ενεργήσει σωστά με τη βλακεία που έχει;». **2.** συνήθως στον πλ. **οι βλακείες**, πράξεις, ενέργειες ή λόγια ανόητα, χαζά: «μα τι βλακείες είναι αυτές!»·

- *αν ήταν η βλακεία κέντημα, θα 'χε κάνει την προίκα του*, βλ. λ. [κέντημα](#)·

- *απαλλάσσεσαι λόγω βλακείας*, ειρωνική ή επιτιμητική έκφραση με την οποία συγχωρούμε κάποιον, επειδή λόγω μειωμένης νοημοσύνης δεν έχει συναίσθηση των πράξεών του: «ό,τι και να σου πω, ρε παιδάκι μου, δε θα μπορέσεις να καταλάβεις το κακό που μου 'χεις κάνει, γι' αυτό απαλλάσσεσαι λόγω βλακείας»·

- *βλακεία που τον δέρνει!* ή *τον δέρνει μια βλακεία!* είναι πολύ βλάκας: «με τη βλακεία που τον δέρνει πώς θέλεις να προκόψει στη ζωή του;». Πολλές φορές, η φρ. κλείνει με το *μα τι βλακεία(!)*·

- *βλακεία το ανάγνωσμα ή βλακείες το ανάγνωσμα*, βλ. λ. [ανάγνωσμα](#)·

- *είναι καλός μέχρι βλακείας*, το άτομο για το οποίο γίνεται λόγος, είναι τόσο καλό, που το εκμεταλλεύονται όλοι: «είπαμε να 'ναι καλός ο άνθρωπος, αλλά αυτός το παράκανε, ρε παιδάκι μου, γιατί είναι καλός μέχρι βλακείας!»·

- *κάνω βλακεία ή κάνω βλακείες*, κάνω ανοησία, ανοησίες: «πάψε να κάνεις βλακείες, γιατί δε σε αντέχω άλλο»·

- *κάνω τη βλακεία*, (ιδ. για άντρα) παντρεύομαι: «επειδή σε πήρα τα χρόνια, σε συμβουλεύω να κάνεις κι εσύ τη βλακεία, γιατί σε λίγο δε θα σε θέλει καμιά γυναίκα»·

- *λέω βλακεία ή λέω βλακείες*, λέω ανοησία, ανοησίες: «πάψε να λες βλακείες, γιατί θα σε βγάλω έξω»·

- *πήρε όσκαρ βλακείας*, βλ. λ. [όσκαρ](#)·

- *φόρος βλακείας*, βλ. λ. [φόρος](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας